

ERIN STEWART

curintele

pe care

nu le

rostim

Traducere din limba engleză de
ȘTEFAN MĂLAIMARE

CORINTEENS

DE SUB VALURI, MÂNA SURORII MELE MĂ APUCĂ STRÂNS.

— *Mi-e frică!*

Vocea mea firavă e purtată departe de ape. La fel sunt și eu.

Oceanul mă trage în adâncuri. Suntem prea departe.

Însă Alice îmi întinde mâna.

— *Ia-mă de mână! Suntem într-o aventură.*

Și, fiindcă am numai șase ani, nu pot decât să o cred pe mult mai înțeleapta și curajoasa mea soră de opt ani. Aleg să o cred că suntem exploratoare ale vieții submarine, întoarse dintr-o expediție. O las să mă conducă, deși apa sărată îmi intră în gură, în urechi, și sunt copleșită.

Ne ținem de mână și luptăm cu valurile.

Mă trezesc întinsă pe burtă pe nisipul ud. Tata blestemă. Mă lovește cu putere pe spate. Îmi urlă atât de tare numele, încât îmi țiuie urechile.

Lily! Lily! Lily!

Mă înec, scuipând afară oceanul pe care l-am înghițit.

Tata îngenunchează și ne ia pe amândouă în brațe, atât de strâns, încât simt c-am să plesnesc, și rămânem îmbrățișați astfel pe plajă, iar el plânge cu suspine, și mi se pare că varsă lacrimi de fericire, dar nu pot fi sigură.

— *Totul e-n ordine, tată! spun pe un ton mai puternic acum, că am ajuns la mal. Am fost într-o aventură! Am fost extrem de curajoase.*

Și totuși, tata plânge și mai tare, iar Alice plânge și ea, și asta nu are sens, ea fiind cea mai curajoasă dintre noi toți.

Zece ani mai târziu, sunt din nou pe malul mării. Singură, de această dată.

Fără explorări la mare adâncime. Fără aventuri.

*Numai sunetul valurilor spărgându-se de faleză și al cronometrului din mână, precum și al picioarelor mele care se afundă — dum! dum! dum! — în nisipul umed. Un mesaj de la Alice face ca ecranul telefonului să se aprindă:
Lily. Unde ești?*

Nu răspund. Nu-mi permit să ies din ritm. Trebuie, din contră, să mă forțez și mai mult.

Un pic mai departe.

Un pic mai bine.

Până ce, cu mușchii storși la maximum, mă voi putea întoarce acasă.

O găsec pe jos, în baie. Întinde mâna spre mine. Între degete, abia mai ține o lamă. Buzele ei reiau aceleași cuvinte:

Îmi pare rău!

Îmi pare rău!

Îmi pare rău!

Înmărmuresc, paralizată la vederea sângelui care se scurge din încheietura ei și se adună într-o baltă.

Ajută-mă! îmi cere.

Mă mișc cu încetinitorul. Apuc un prosop și îi șterg încheietura. Încerc să opresc sângerarea. Să găsec sursa. Însă îmi tremură mâinile și mai mult rău fac. Mă unplu de sânge roșu-aprins. Mânjește podeaua.

Ajută-mă!

Însă nu știu cum s-o ajut pe această soră mai mare și curajoasă care nu mai e ea.

— Tată! strig, și vocea îmi reverberează în încăperea.

Mă surprinde timbrul meu ascuțit, panicat.

Tata ne găsește acolo, cu capul ei așezat în poala mea, cu sângele ei pe mâinile mele, așteptând să vină cineva să pună totul la loc.

O ridică de jos. O poartă pe brațe, iar picioarele îi atârnă moi și în urma lor rămâne dâra de sânge ca o cărare de firimituri din basme. O așază pe bancheta din spate a mașinii și pleacă.

Curăț sângele surorii mele de pe gresie. De pe covor. De pe mine.

Roșul-sângeriului se scurge într-o spirală în chiuvetă, dar în încăpere mai persistă ecoul aceluși „ajută-mă” care îmi umple capul, și simt că vreau să îl izgonesc, dar nu știu cum decât prin țipete. Dar nu pot. Trebuie să fiu puternică.

Pentru Alice. Pentru tata.

Și, fiindcă nu pot face nimic altceva, îi fac patul.

O dată.

Și încă o dată.

Și încă o dată.

De șaisprezece ori.

Până ce e perfect.

Și, când așternuturile sunt strânse, iar colțurile cearșafului întinse militărește și pernele înfoiate, le smulg pe toate.

Numai ca să le pot așeza din nou la loc.

Capitolul 1

LA DOUĂ LUNI DUPĂ NOAPTEA DIN BAIE, ÎNȚELEG DINTR-ODATĂ că am început să îmi pierd mințile.

E o *pierdere* metaforică, firește, fiindcă sunt convinsă că pierderea minților e un întreg proces, nu un eveniment unic, în ciuda modurilor atât de elocvente pe care le avem de a o exprima.

„Răbufnire.”

„Colaps.”

„Sminteală.”

Însă nebunia nu te trăsnește din senin. Ea seamănă mai mult cu o crăpătură prin care se acumulează încet apă și de care îți dai seama abia când ai rămas fără aer și ești deodată, în mod irevocabil, conștientă că te îneci în propriile gânduri.

Mă întreb uneori dacă așa a fost pentru Alice. Nu am avut ocazia să întreb, din moment ce tata a luat-o pe sus și a demarat în noapte, cu ea întinsă pe bancheta din spate, și a lăsat-o la Centrul de Tratament Fairview. Sigur, m-aș putea hotărî să îi trimit unul dintre miliardele de e-mailuri pe care le-am început ca mai apoi să le șterg sau i-aș putea însoți pe tata și pe Margot, surioara noastră, într-una dintre vizitele săptămânale, cum fac toate celelalte familii, însă refuz categoric să fac asta.

Nu-i vorba că *nu vreau* să o văd, însă cu siguranță nu vreau să o văd în halul în care e *acum*, alături de ceilalți „adolescenți cu probleme”, într-un loc care, cel puțin conform site-ului, promite să-mi repare sora mai mare cu lecții de călărie și exerciții de clădire a încrederii în ceilalți desfășurate pe peluza din față.

Așa că, până luna viitoare, când Alice se va întoarce de la „ospiciu”, pardon, din tabăra ei, nu voi ști dacă nu suntem deja amândouă pasagere pe vasul care duce la insula nebunilor. Tot ce știu este că eu, subsemnata, Lily Larkin, ajunsă la venerabila vârstă de șaisprezece ani, îmi pierd de tot mințile.

— Relaxează-te!

Sam își saltă cutia viorii pe banca de lângă mine și îmi împărtășește același sfat pe care mi l-a dat practic de când am început liceul:

— Vinișoara aia de pe fruntea ta e cam umflată, mai spune ea.

— Relaxarea *nu* mă va ajuta să dau gata prezentarea de azi, răspund cu privirea în notițele mele, în care am transcris fiecare rând din poezia pe care trebuie să o recit astăzi.

Sam îmi smulge notițele din mână.

— În calitate de cea mai bună prietenă a ta, este de datoria mea să te protejez chiar și de tine însăși.

Încerc să i le înșfac din mână, dar Sam îmi contracarează mișcarea cu o izbitură demnă de artele marțiale și vâără repede notițele în buzunarul din spate al pantalonilor.

— E doar o notă, Lil, atâta tot. Calmează-te!

— Nu e niciodată vorba de o notă și atât, spun, frecându-mi tâmpile în speranța de a mai elibera din tensiunea care îmi apasă pe nervi.

Amintește-ți, îmi zic: *trebuie* să dormi mai mult.

— Nu toți avem talentul tău muzical înnăscut, adaug.

Sam cască gura și-și flutură demonstrativ degetele de la ambele mâini, dintre care trei sunt înfășurate în bandaje.

— Pofțim? Dacă nu știai, rolul de concertmaistru în orchestra școlii, deși o onoare, vine cu un preț ridicat.

— Atunci, nu-mi spune că, vai, e doar o notă, e doar un solo, e doar un nu știi ce! Succesul se află la capătul unui șir aproape nesfârșit de piese de domino, și, dacă ai așezat una singură ușor greșit, gata, te-ai ars, s-a dus naibii tot efortul tău.

Sam se încruntă.

— Deprimant! conchide.

— Dar adevărat.

Nu ajută nici faptul că suntem amândouă înscrise în programul *honors* de cursuri intensive pregătitoare pentru facultăți de elită. Nu înseamnă decât că piesele noastre de domino trebuie să cadă una după alta într-un ritm mult mai alert. Nu tu pauze. Nu tu momente de respiro. Numai piese de domino pe care trebuie să le așezi perfect. Ah, și, dacă până ajungi în școala generală nu te-ai „specializat” în ceva, cum ar fi vioară sau înot, poți să zici c-ai trăit degeaba.

— Păi, atunci poate că n-ar strica să o lași mai moale; mai vezi pe cineva panicat ca tine?

De parcă își aștepta semnalul, Kali se trânteste lângă mine, cu nasul în propriile notițe. În vremuri demult apuse, în copilărie, eu și Kali eram cele mai bune amice, până ce ne-am dat seama, când am ajuns în școala generală, că suntem mult mai potrivite în rolul de inamice. Ne pricepem amândouă la cuvinte, așa că întotdeauna ne pun să participăm una contra celeilalte la concursurile de scriere creativă și în alte competiții, drept pentru care, deși suntem încă prietene, asta se datorează în special faptului că trebuie să îți ții rivalii aproape.

— Ești gata? întrebă Kali fără să-și ridice nasul din notițe.

De parcă nu aş fi stat până la două dimineaţa să scriu poeziile – şi apoi să le rescriu. De fiecare dată când crezusem că am terminat, descopeream un loc în care cursese cerneala sau o spaţiere mai ciudată, sau un milion de alte motive pentru a o lua de la capăt, iar şi iar, până ce au fost perfecte.

— Ba bine că nu! răspunde Sam. Ştii că nimic n-o prinde pe picior greşit.

Sam mă strânge de braţ să îmi atragă atenţia asupra grupului de elevi însoţiţi de un profesor bărbos pe care nu-l cunosc, care intră unul după altul în clasa noastră şi ocupă rândurile din spate. Profzul le face semn să înainteze spre băncile din faţă, iar ei se supun mormăind.

Profit de faptul că Sam e ocupată să scruteze invadatorii şi îmi sustrag notiţele din buzunarul ei. Sam ridică mâinile în aer de frustrare şi mă priveşte cu profundă dezamăgire, însă deja nu o mai văd, atentă să trec repede pentru ultima oară peste cuvintele pe care în câteva minute urmează să le rostesc în faţa tuturor. Deja mi se strânge stomacul doar gândindu-mă cum va fi. Deşi, sinceră să fiu, mai mereu am un nod în stomac.

Doamna Gifford, cu părul creţ, roşcat, şi cu privirea mai sălbatică decât oricând, ne atrage atenţia cu două băţai zdravene din palme. Ni-i prezintă pe puştii cei noi drept clasa de arte şi pe bărbos ca fiind domnul Friedman, profesorul de arte. Nu-i de mirare că nu l-am recunoscut. Nu am intrat niciodată în atelierul de artă al şcolii fiindcă (1) am aproximativ zero abilităţi artistice, şi (2) cursurile mele intensive şi echipa de atletism îmi ocupă întreg orarul, fără a lăsa vreun interval pentru cursuri suplimentare simandicoase de artă.

Gifford ne informează că băieţii şi fetele din clasa de arte se află aici pentru „ceva foarte palpitant”, apoi ne lasă să ne exercităm poeziile în linişte, deşi suspectez că o face doar ca să-şi poată

termina doza de Cola Zero. Nici nu bagă de seamă când Damon, care a întârziat ca de obicei, se strecoară în banca din spatele meu.

— L-ați văzut? se apleacă dintr-odată peste bancă și spune de parcă am fi fost în mijlocul unei conversații.

— Pe cine? întreabă Kali cu cadență muzicală în voce fiindcă *OMG, e Damon!* de care este îndrăgostită dintr-a cincea.

Nu mi-a iertat-o niciodată că, într-o regretabilă lună din primul an de liceu, am ieșit cu el, în mare parte deoarece credeam că dincolo de exteriorul de bădăran se află un băiat care să merite. Surpriză: mă înșelasem.

La interior e tot un idiot colosal.

— Psihopatul, spune pe un ton sinistru scos din filmele de groază.

Damon ia o înghițitură mare dintr-un energizant (tonicul oficial de final de zi preferat de cei de-a unsprezecea) și dă din cap către un băiat care a intrat odată cu puștii de la arte, care are pe nas ochelari de soare cu lentile de un galben neon, de o parte și de alta cărora îi atârnă pletele negre, podoabă capilară extravagantă pe care mișcarea rapidă a mâinii într-un caiet o leagănă de colo-colo.

— Mă mir că i-au dat voie să vină, spune Kali.

— Cui să-i dea voie? întreb.

— Micah Mendez îl cheamă. A fost exmatriculat de la fosta școală. Am auzit că cineva l-a găsit cocoțat pe Stâncă Mortului, încercând să, în fine, știi tu..., spune Damon și face un gest de tăiere a gâtului cu degetul mare.

Kali se apropie conspirativ de noi și șoptește:

— Am citit pe Subterană, începe ea, referindu-se la haznaua fără limite de pagină online unde lumea bârfește despre zvonul zilei de la Ridgeline High, cum că la vechea școală a avut o cădere psihică totală. Gen, o sminteală de-aia de-au chemat poliția.

— Am auzit, șușotește Damon suficient de tare, încât sunt sigură că puștiul cu ochelarii de soare îl poate auzi, că e de legat. Anul trecut și l-a petrecut închis la balamuc.

Stomacul mi se strânge atât de tare, că aproape trebuie să mă ridic în picioare.

— Se numesc centre de tratament, boule! spune Sam și-mi aruncă o privire înțelegătoare, însă eu îi evit privirea de teamă că Damon s-ar putea prinde de secretul nostru.

Sam este singura care știe de Alice, și am de gând să rămână așa. Nu vreau ca rufele murdare ale familiei mele să fie spălate în fața tuturor celor care citesc Subterana Ridgeline.

Pentru toți ceilalți, sora mea mai mare este la facultate, și în fiecare weekend se întoarce foarte târziu la cămin. Nu pomenesc niciodată că după câteva săptămâni de facultate s-a întors acasă, s-a cuibărit în pat și nu s-a mai ridicat deloc. Asta până la Noaptea din Baie.

„Alice e foarte bine. Adoră facultatea. O să-i transmitem că ați întrebat de ea!”

Am spus minciuna asta atât de des, că uneori aproape uit că nu e adevărul.

Aproape.

Oare câte centre de tratament pot exista prin părțile astea?

Damon se ridică și își trage scaunul până în sufletul meu.

— Cum zici tu. Ideea e că puștiul e *loco*. Ce zici să fie ăsta noul tău Cuvânt al Zilei, Lil? continuă el, referindu-se la contul meu de social media, LogoLily, unde inventez și explic posibile origini ale cuvintelor noi. *L-O-C-O*, pronunță el pe litere.

— Mersi pentru lecția de scriere! zic și îi mai arunc o privire puștiului din colțul clasei.

Care-s șansele să fie vorba de același centru?

Puștiul se oprește din desenat și îmi întâlnește privirea, și imediat mă uit înapoi la Damon.

— Și nu-mi pare foarte psihotic, adaug.

Nu sunt sigură cum arată în realitate un psihopat. Dar nu cred că ar semăna ca puștiul ăsta.

— Asta-i faza, reia Damon, râzând. Nu știi niciodată ce e-n mintea unui om, zice, arătându-ne pe fiecare cu degetul. Oricare dintre noi ar putea fi un psihopat deghizat.

Degetul i se oprește asupra mea.

— Da, sigur! răspunde Kali. Lily e perfectă.

Damon se apleacă spre ea și șoptește cu patos:

— Exact. Cu cei perfecți trebuie să fii atent. Atât de încordați! Toată nebunia aia înăbușită se acumulează până ce... BUM!, face el, dând cu pumnul în bancă.

După asta, se lasă pe spate și râde de mine cum tresar, cu inima în gât, simțind că mi se strânge stomacul mai tare decât de obicei.

— Chiar ești un mare dobitoc, comentez, purtându-mă ca și cum nu mi-ar păsa că mă tachinează sau că puștiul cel nou ar putea cunoaște secretul familiei mele.

De nu s-ar holba fix la mine... Îi întâlnesc privirea și îmi zâmbește *de parcă m-ar cunoaște!* Face o mișcare din mâna în care are o bucată de cărbune negru, ca și cum m-ar saluta. Îi întorc brusca spatele și mă forțez să mă concentrez la poeziile mele.

— Opa! face Damon, întorcând capul de la mine la puștiul cel nou și invers, ca și cum ar adulmea o bucată proaspătă de carne. Psihopatului i-a căzut cu tronc Lily a noastră.

— A ta cu siguranță nu-s!

Deși ne-am despărțit de *ani* buni, Damon nu a priceput nici până acum că nu sunt a lui, să mă chinuie după bunul plac. Nodul din stomac îmi urcă în inimă și parcă tot corpul mi se încordează. Când ridic privirea din nou, puștiul cu ochelarii de soare pe nas mă fixează în continuare.

— O, vai, dar e perfect! o ține Damon pe-a lui. Știți cum se zice, ciudații care s-aseamnă se-adună. . .

— Pe bune, Damon, îl întrerupe Sam. Chiar trebuie să ne reamintești constant că o ai mică și de-asta o faci pe barosanul?

Damon îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Da, de parcă n-ai vrea să vezi ce calibru am!

— Ține-ți-o în pantaloni, Damon! îi spun, făcând tot posibilul să mă comport de parcă nu m-ar deranja băiatul din colț.

Însă nodul din stomac mi-a cuprins tot abdomenul și radiază unde de panică până în coșul pieptului. Chiar dacă au fost la același centru, tot nu ar zice nimic.

Nu-i așa?

— Îl *cunoști*? șoptește Sam.

Clatin categoric din cap.

— Ești sigură? întrebă Sam îndreptându-se de spate și vorbindu-mi din colțul gurii. Fiindcă se îndreaptă spre noi. Chiar acum.

Capitolul 2

DISPARI! PLEACĂ! DU-TE DE-AICI!

Mă holbez la notițele mele de parcă aş încerca să le găuresc cu privirea. Mă prefac că nu-l văd cum se apropie de noi. Că nu-mi dau seama că s-a oprit în dreptul meu.

— Lily, așa-i?

Îmi întinde mâna; e acoperită de cărbune negru. I-o strâng și încerc să ignor privirile fixe ale tuturor, inclusiv pe-a lui Damon, care are gura căscată și, evident, savurează fiecare secundă din această interacțiune stânjenitoare. Strâng tare creionul în mână, încercând să opresc sentimentul de groază care mi-a urcat până în gât.

N-o pomeni pe Alice.

Te rog, nu. . .

— Sunt Micah. Eu și sora ta. . .

— Ați lucrat împreună, născocesc ceva pe loc, deși cuvintele au o încordare pronunțată. La salonul pentru câini, vara trecută, nu-i așa?

Se încruntă, evident neînțelegând de ce aş născoci așa ceva. Îmi întâlnește privirea cu ochii lui căprui, și pentru o clipă mă simt ca într-un interogatoriu și tot ce îmi doresc e să îi transmit cât pot

eu de clar: „Te rog, ține-mi isonul!” Se uită mai întâi la Sam, apoi la Kali, ca mai apoi să se întoarcă spre mine și să spună, încet și neconvingător:

— Sigur, sigur, la salonul pentru câini. Nu mă mai săturam de potăile alea mici.

După asta, începe să se clatine pe picioare, atrăgând atenția asupra faptului că poartă șosete de un verde neon cu maimuțe, trase aproape până la turul pantalonilor scurți. Indiferent cine o fi acest puști, cu siguranță nu se teme să iasă în evidență.

— Psihopatul! îi aruncă Damon insulta tușind în palmă.

Băiatul cu ochelarii de soare se holbează la el.

— Ce-ai zis?

— Hei, omule, calmează-te! Nu vreau neazuri, răspunde Damon, ridicând mâinile de parcă tocmai ar fi fost provocat la un duel. Ziceam doar că ai niște șosete supertari.

Băiatul cu șosetele murmură un cuvânt în spaniolă despre care știu că e unul dintre cele urâte și, întorcându-se să plece, împinge cu vârfurile degetelor doza de energizant de pe banca lui Damon suficient de tare, cât să îi verse în poală lichidul galben, care zboară direct pe Damon.

— Ce dracu', omule? urlă acesta, ridicându-se în picioare, cu o pată mare circulară între picioare.

Însă puștiul cel nou deja ne-a întors spatele și s-a îndepărtat, ridicând din umeri ca pentru a spune „vai, ghinion!”

— Îmi pare rău, *tipule!* îi aruncă peste umăr lui Damon cu un dispreț enorm.

Damon bodogănește cum că școala nu ar trebui să primească „genul ăsta de oameni” în timp ce își tamponează zona udă a pantalonilor cu un șervețel pe care i l-a oferit prompt Kali.

— Ce-a fost asta? întreabă ea, privind-mi falangele degetelor care s-au albit de la cât am strâns creionul în mână, de parcă asta mi-ar putea aduce salvarea.

Ridic din umeri, luptându-mă cu sentimentul de panică.

— N-am nici cea mai mică idee, mint. L-ai auzit pe Damon. Puștiul e nebun.

Sunt destul de sigură că știu *exact* ce a fost, însă nu am de gând să-mi dau arama pe față aici, când Damon ar face orice pentru o bârfuliță succulentă. Ar face orice să afle unde și-a petrecut sora mea ultimele câteva luni. Germanii au un cuvânt pentru asta – *scha-denfreude* – să găsești bucurie în nefericirea altora. Și nu am de gând să le ofer această satisfacție colegilor mei übercompetitivi.

Încerc să mă întorc la poezia mea, însă mintea are propriul plan.

Dacă știe despre Noaptea din Baie?

Dacă le spune tuturor despre Alice?

Cu cât mă lupt mai tare cu „dar dacă...?”, cu atât mai mult simt că pierd bătaia, până ce am senzația familiară că plutesc deasupra propriului corp și îmi văd viața ca printr-un panou de sticlă imaculată.

Urmăresc scena ce se derulează ca o rolă de film: Gifford îi invită pe cei din primul rând să își citească primii poeziile. Sam se ridică și o citește pe a ei, o metaforă cu rimă în pentametrul iambic despru corzi de vioară întinse la maximum.

Când Gifford mă strigă, deja mi-am părăsit complet corpul. Urmăresc de undeva de sus cum îmi pun notițele și stiloul în agendă, strâng totul la piept ca pe o pătură de protecție și mă așez în fața clasei ca un zombi. Ochii tuturor sunt ațintiți asupra mea, deși aceea nu sunt chiar eu, fiindcă eu plutesc în derivă undeva deasupra acestei Lily care nu e de fapt Lily și care stă în fața clasei, tăcută.

Am înghețat, precum căprioara pe care a lovit-o tata pe autostradă anul trecut. Ca și cum ar urma să fiu sfărâmată în bucățele de o mașinărie grea de cincizeci de tone.

Poți fi mai ridicolă de atât?

Nu-mi aduc aminte niciun cuvânt, așa că deschid agenda să îmi recuperez notițele. Însă sunt în continuare cu mintea la băiatul cu ochelari de soare.

Dacă le zice celorlalți?

Mă mănâncă pielea – simt că insecte mici mi se târăsc sub fiecare centimetru de piele. Îmi dau seama că am început să mă scarpin, de la antebraț până la gât.

Kali se apleacă peste bancă, cu chipul schimonosit de dezgust:

— Iacs, oprește-te, ți-a dat sângele!

Îmi dau seama că îmi șterg o dâră de sânge de pantaloni.

— Lily?

Vocea lui Gifford mă aduce înapoi în corp, pe care mi-l simt inundat de adrenalină.

Dacă le zice?

Gândul îmi percutază în tot corpul, dându-mi parcă o senzație de decorporalitate.

Când s-a făcut așa de cald aici?

Damon își duce un deget la tâmplă și îl învârte, arătând spre mine. Un băiat de lângă el râde în barbă.

— Ești OK? șoptește Sam.

Dau din cap și îi fac semn că totul e OK.

Altă minciună.

DACĂ ZICE?

Cuvintele de pe notițe s-au amestecat unele cu altele.

Lily, vino-ți în fire!

Din vârful degetelor îmi urcă o furnicătură.

Mă simt de parcă o bucată de ciment m-a izbit drept în plămâni.

Calmează-te odată!

Însă nu pot.

E prea târziu.

Nu am aer.

Vreau să urlu.

Dar sunt paralizată.

Toată lumea se holbează la tine.

Nu. Pot. Respira.

Nu mai am capul lipit de umeri.

Mai sunt aici, în corpul *ăsta*?

Simt că mor.

Chiar mor?

Mori, sigur mori.

Îmi simt pulsul în creier, iar urechile îmi vâjâie.

Un ritm nou, alert, îmi pompează în corp ca o a doua inimă.

Pulsează.

Bubuie.

Asurzitor.

Văd luminițe cu coada ochilor.

Întunericul mă învăluie ca un caleidoscop. Trebuie să scap de aici.

Îmi forțez picioarele să se pună în mișcare și, înainte să mă poată opri cineva, o rup la fugă.